

Holdepunkt under et, ligesaa stærkt paatrænger Undtagelsen sig den som noget, der i Følge sit Væsen *maa* staa isoleret.

Naar man Side 23 har læst disse Ord, som man føler har Sandhedens fulde Vægt: „Skuespilkunsten var hendes Lidenskab, muligt hendes eneste Kærlighed“, og lidt efter støder paa en Ytring som denne: „Lidenskabens Ild frelser hende ud af megen Skønhedsdyrken og en Smule Manierethed“, saa studser man ved en Vending som denne: „Hendes Væsens fine og kølige Skønhed“, og de ikke utydelige Vink som hist og her giver Læseren at forstaa, at Forf. ikke har været helt blind for, at Fru Heiberg i sin Kunst kunde falde til Manierethed og som Skribentinde stillede Skønhedskravet over Sandhedskravet.

I Udtalelserne om Fru Heibergs Kunst er der vistnok meget, som rammer rigtigt. Selv den, der kun har set hende som den stærkt dalende Stjerne, gemmer tilstrækkelig rige Minder om den til at kunne forestille sig, hvor glimrende og bedaarende den *maa* have været, da alt i hendes Person forenede sig om at støtte den. De Vink, der gives os til Forstaaelsen af hendes Forhold til Michael Wiehe, Skildringen af deres Sammenspil, men især Antydningerne af Væsensforskellen i deres Kunst, forhøjer det Værd, Bogen allerede vilde have derved, at den hviler paa et Selvsyn og helt igennem bærer Vidne om sin Forfatters solide Dannelse.

Dens Mangel er den, at man ikke faar et blot noget andet Syn paa Fru Heiberg end det i „Erindringerne“ givne. Særlig under Læsningen af dens sidste Halvdel kan man stundom ikke frigøre sig for en vis uhyggelig Fornemmelse af, at den er skrevet med paaholden Pen, og at det er selve Fru Heiberg, der — forfaren, som hun var i „Mellemvæsenernes“ tit betimelige Indskriden ved jordiske Begivenheder — er steget ned fra sit Elysium og har haft en Finger med i Forfatter-skabet.

Ikke skal det undre Frøken Bergsøe, om hun en sildig Aftenstund, naar hun har slukket Lampen i sin Dagligstue og i Mørke lister ind til Kammeret, hvor Lejet er hende beredt, hører en Stemme byde hende et hjerteligt „Godnat“. I Fald det *ikke* efterfølges af et „Og Tak“, kan hun nu slet ikke være i Tvivl om, hvem det kommer fra.

Margrethe Fibiger.